

[Socialministeren.]

kraft, saa vil det være Mangel paa god Vilje hos de unge Mennesker, hvis de ikke rejser derhen, hvor der er Arbejde at faa, og det ærede Medlem kunde vanskeligt tænke sig, at jeg vilde fastholde, det var en umulig eller i hvert Fald meget vanskelig Opgave at administrere denne Lovbestemmelse. Men det ærede Medlem fortsatte selv med at udtale — i øvrigt i Overensstemmelse med, hvad jeg havde sagt —, at de Folk, det drejer sig om, er jo Folk, der skal ind i Hjemmene i de Bedrifter, hvor de ansættes, og at man derfor ikke kan tage de mere eller mindre tilfældige, som anvises fra Arbejdsanvisningskontorerne, men maa udsøge dem, der passer til Forholdene i det paagældende Hjem. Men naar det er Tilfældet, at man ikke kan tage dem, der anvises af Arbejdsanvisningen, hvordan vil man dog saa bære sig ad med at udfinde dem, hvis man tvinger en Sværm af unge Mennesker til at rejse rundt omkring i Landet fra Sted til Sted, Dag efter Dag?

Jeg tror i alt Fald ikke, det bliver en Ordning, der giver Muligheder for, at Hjemmene kan faa bedre egnede Karle i Tjenesten. Men i øvrigt bliver Følgen heraf jo netop, at den Omstændighed, at der er ledige Pladser, slet ikke betyder, at de paagældende arbejdsløse kan faa disse Pladser, og derfor vilde det være ganske uretfærdigt at nægte dem Understøttelse, blot fordi der er ledige Pladser. Nej, man kommer til at undersøge, om den paagældende arbejdsløse faktisk kan faa en af de ledige Pladser, og det er jo netop det, man gør nu efter den Ordning, der er gældende, hvor man til Nægtelse af Understøttelse kræver, at den paagældende arbejdsløse skal have vægret sig ved at overtage et bestemt Arbejde. Efter det Forslag, der er stillet fra Partiet Venstres Side her, vil man paalægge den arbejdsløse Bevisbyrden for, at han ikke har kunnet faa en af de ledige Pladser, og dette Bevis vil det i de allerfleste Tilfælde være Manden aldeles umuligt at præstere. Hvis man derfor ikke skal prisgive den arbejdsløse, vil det være nødvendigt at fastholde, at det kun er Nægtelse af at overtage et bestemt Arbejde, der medfører Fortabelse af Retten til Understøttelse. Jeg maa paa ny fastholde over for det ærede Medlem Hr. Kjær, at det Kriterium, der skal bevirke, at Understøttelsen bortfalder, nemlig dette, at der skal foreligge Mangel paa Arbejdskraft inden for et Erhvervsomraade, er saa ubestemt angivet, at det maa betegnes som ugørligt at administrere Bestemmelsen.

Derefter gik det ærede Medlem Hr. Kjær over til at omtale det i Forsorgslovens § 297 fastsatte Maksimum for Kommunehjælpens Størrelse og henviste til, at der i Loven staar „Folkeforsikringstaksten“, og at det derfor maa være Aldersrentetaksten, som danner Maksimum for Kommunehjælpen. Imidlertid staar der jo i § 297, at Udvalget skal iagttage, at Hjælpen ikke overstiger den Hjælp, paagældende i Henhold til Lov om Folkeforsikring formentlig vilde have kunnet opnaa til Afhjælpning af den foreliggende Trangssituation, hvis han havde opfyldt Betingelserne for at oppebære en saadan Hjælp. Og da nu Personer under 60 Aar, som paa Grund af Invaliditet skal have Hjælp efter Folkeforsikringsloven, faar Invaliderende med respektive Tillæg, har Ministeriet, som det ogsaa tidligere er udtalt, sidst i Fredags ved Behandlingen af dette Lovforslag, fastslaaet, at Personer under 60 Aar, som af andre Aarsager end Invaliditet bliver trængende til Understøttelse, kan faa Kommunehjælp af en saadan Størrelse, at den ikke overstiger det Beløb, som paagældende kunde have faaet som Invaliderende med Tillæg. De for Aldersrenten fastsatte Beløb er jo derimod beregnet paa Forsørgelsen af de paa Grund af Alder uarbejdsdygtige og kan derfor ikke anvendes som Maalestok for, hvilken Understøttelse der kan ydes og bør ydes Personer i arbejdsdygtig Alder.

Med Hensyn til Udmaalingen af den Understøttelse, der ydes inden for de forskellige Kommuner, udtalte det ærede Medlem Hr. Kjær, at der her hersker stor Uensartethed, og mente som Forklaring herpaa at kunne hævde, at en Række Kommuner mener, at de ved at forhøje Understøttelsesbeløbene skulde kunne opnaa Fordele, bl. a. slippe for Indbetalinger til Refusionsforbundet. Socialministeriet har ved sin Revision haft Opmærksomheden henvendt paa dette Spørgsmaal og har ved de foretagne Undersøgelser faaet det Indtryk, at Administrationen som Helhed har været forsvarlig. Det ærede Medlem efterlyste Socialministeriets Svar paa visse Kommuners Forespørgsler om, hvor meget mere de skulde udbetale i Kommunehjælp for at slippe for Tilsvaret til Refusionsforbundet, og jeg kan i den Henseende oplyse, at Socialministeriet i Sager af denne Art har henledt Opmærksomheden paa, at Hjælp kun maa ydes i Trangstilfælde og inden for de i Forsorgsloven fastsatte Grænser. Man har endvidere udtrykkelig udtalt, at for saa vidt der ved den kritiske Revision af Kommuners sociale Udgifter